

สารบัญ

บทที่หนึ่ง

ความตายของพนักงานบริษัทคนหนึ่ง

9

บทที่สอง

ความตายของนักศึกษามหาวิทยาลัยคนหนึ่ง

189

บทที่สาม

ความตายของหมอคนหนึ่ง

315

SAMPLE

แนะนำตัวละคร

พฤษภาคม: มาซากาสึ

ศัลยแพทย์อัจฉริยะ ตำแหน่งรองผู้อำนวยการ

โรงพยาบาลมุซาชิโนะซิจิจุจิ

มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าในการช่วยชีวิตคนไข้

คิริโกะ ชูจิ

แพทย์ในแผนกโรคผิวหนัง โรงพยาบาลมุซาชิโนะซิจิจุจิ

เชื่อว่าคนไข้มีสิทธิเลือกความตาย ได้รับสมญานามว่า “ยมทูต”

SAMPLE

โรงพยาบาลมุซาชินะชิจิจิเป็นโรงพยาบาลประจำ
ท้องถิ่น ประกอบด้วยอาคารเก้าชั้นสามหลังสูงตระหง่าน
ประหนึ่งปราสาทสีขาว ประตูห้องให้คำปรึกษาซึ่งอยู่มุมหนึ่งใน
อาคารชั้นสองเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง

ภายในห้องตกแต่งเรียบง่าย มีเพียงโต๊ะ เก้าอี้ และ
ไวต์บอร์ดตั้งอยู่เท่านั้น มีคนสี่คนนั่งทำหน้ามทุกข้ออยู่บนเก้าอี้
หนึ่งโน้นเป็นคนไข้ชรา สวมเสื้อคลุมทับชุดคนไข้ อีกสามคน
เป็นสมาชิกครอบครัว ได้แก่ ภรรยาของชายชรา ลูกชาย และ
ลูกสะใภ้

พวกเขาได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา เสียงก้าวเป็นจังหวะ
สม่ำเสมอไม่มีผิดเพี้ยนประหนึ่งนาฬิกาลูกตุ้ม

“ขอโทษที่ทำให้คอยครับ”

เสียงฝีเท้าหยุดลงหน้าห้องให้คำปรึกษา คิริโกะ ชูจิเปิดประตูแล้วพูดขณะเดินเข้าไปในห้อง เขาเป็นชายร่างเล็กผิวดำและมีตาสีอ่อน ชายเสื้อกาวน์พลิ้วไสวเมื่อเขานั่งลง หมอที่บุคลิกดูนุ่ม ๆ คนนั้นกวาดตามองใบหน้าคนทั้งสี่ ก่อนพูดต่อ

“คุณฮาซิดะที่แจ้งความประสงค์ขอเข้ารับคำปรึกษา กับสมาชิกครอบครัวใช่ไหมครับ ผมชื่อคิริโกะครับ”

“ครับ คุณหมอคือ...”

“คุณอยากให้ผมยืนยันอาการป่วย กับแนวโน้มว่าจะเป็นยังไงต่อไปใช่ไหมครับ”

เขาเปิดบทสนทนาแบบเข้าประเด็นทันที ทั้งสี่คนแทบล้มหายใจ คิริโกะพูดต่อโดยไม่ลังเล

“ผมดูใบหน้าที่อาการแล้ว แทบไม่มีความเป็นไปได้ที่อาการจะดีขึ้นไปกว่าตอนนี้เลย คุณฮาซิดะอายุมากแล้วด้วย คาดว่าจะอยู่ได้อีกประมาณครึ่งปี ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้เวลาออกไปได้นานแค่ไหนนะครับ”

“อะไรนะ”

คนในครอบครัวต่างก็อึ้งไปตาม ๆ กันกับคำอธิบายของคิริโกะ แต่เขากลับจ้องเข้าไปในดวงตาของชายชราพร้อมตั้งคำถาม

“คุณฮาซิดะอยากจะทำยังไงครับ ถ้าใช้ยาเคมีบำบัด หมอน่าจะยึดชีวิตออกไปได้อีกไม่กี่เดือน แต่จะเป็นช่วงเวลาไม่กี่เดือนที่คุณต้องใช้ชีวิตอยู่ในโรงพยาบาลนะครับ แต่ก็มี

วิธีการรักษาอีกรูปแบบหนึ่ง คือเปลี่ยนเป็นรับการรักษาแบบ
ประคับประคองเพื่อให้ใช้เวลาที่เหลืออย่างคุ้มค่ากับตัวคุณเอง”

“ตะ...เดี๋ยวก่อนครับ!” ลูกชายคนไข้ที่ฟังอยู่ข้าง ๆ
โน้มตัวมาด้านหน้า “ตอนนี้พอรักษาด้วยยาเคมีบำบัดอยู่
หมอเจ้าของไข้บอกว่าค่ามะเร็งดีขึ้นทีละน้อยนี่ครับ”

ศิริโกะจ้องเอกสาร “ใช่ครับ ไม่ได้แย่งง แต่ปฏิกิริยา
ตอบสนองแบบนี้ไม่ได้บ่งบอกว่าคุณฮาชิเดะมีอาการดีขึ้นในระดับ
ที่ควบคุมได้ ในทางการแพทย์ถือว่าไม่มีทางรักษาได้แล้ว สิ่ง
ทำอยู่ตอนนี้แท้จริงก็คือการซื้อเวลาโดยภาวนาว่าจะเกิดปาฏิหาริย์
ขึ้นนั่นแหละครับ”

“พูดอะไรของคุณ! พออุตส่าห์ได้ใบอนุญาตฉบับเร็วที่
ไฝฝืนมาจนได้ ในที่สุดก็จะมีเวลาเป็นของตัวเอง ต่อจากนี้ไป
พอกำลังจะได้ทำในสิ่งที่ต้องการอยู่แล้วแท้ ๆ ไม่มีทางรักษาอื่น
แล้วหรือครับ”

“ไม่มีครับ ถ้ามีวิธีอื่นช่วยได้ ผมก็คงบอกคุณไปแล้วละ”

“แต่ผมเคยได้ยินว่าสารสกัดจากเห็ดใช้ได้ผล ไหนจะ
การรักษาด้วยอนุภาคโปรตอน แล้วก็พวกสมุนไพร คุณหมอ
พิจารณารอบด้านแล้วหรือยังครับ ไม่มี...ไม่มีทางอื่นแล้วหรือ”

“ไม่มีครับ การรักษาที่ได้มาตรฐานและได้ผลดีที่สุดคือ
การใช้ยาเคมีบำบัดอย่างที่ทำอยู่ในขณะนี้ และกรณีคุณฮาชิเดะ
ยาที่ว่าไม่สามารถหยุดยั้งการลุกลามของโรคได้ เรื่องก็มีเท่านี้ครับ
ตอนนี้ไม่ได้อยู่ในขั้นที่จะมาถกกันว่า จะตายหรือไม่แล้วนะครับ
เสียเวลาเปล่า เพราะยังไงก็ตายแน่นอน ปีหน้าคุณพ่อคุณจะ

ไม่อยู่แล้ว คุณไม่ลองพิจารณาดูหรือครับว่าจะใช้เวลาที่เหลือ
อยู่น้อยนิดยังไง ผมเองก็จะให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในฐานะ
ผู้เชี่ยวชาญ”

“คะ...คุณ! พุดออกมาได้ยังไง ตายเนี่ยนะ คุณพุดกับ
สามีฉันแบบนี้ได้ยังไง เราได้ยินมาว่ามีคุณหมอที่ให้คำปรึกษา
ทุกโรคไม่ว่าจะเป็นโรคร้ายแรงขนาดไหน ถึงได้อุตส่าห์มาด้วย
ความหวังว่าจะเป็นที่พึ่งสุดท้าย แต่คุณกลับมาพุดแบบนี้
มันเกินไปคะ...”

คราวนี้ภรรยาของคนไข้พุดด้วยดวงตาแดงก่ำ

ศิริโกะเอียงศีรษะพลางทำหน้าสงสัย ก่อนถาม “เขา
เป็นคนสำคัญใช่ไหมครับ”

“แน่นอนสิคะ!”

“ถ้าเป็นคนสำคัญ ผมว่ายิ่งต้องเผชิญหน้ากับความตาย
อย่างจริงจังนะครับ” ศิริโกะพุด

คำพุดเย็นชานั้นกระตุ้นต่อมเดียดดาลของครอบครัวคนไข้
ให้ระเบิดออก แต่ละคนโกรธจนเส้นเลือดปูดพองส่งเสียง
เอ็ดตะโร เสียงต่อว่าต่อขานแซ่ปุกคลุมทั่วห้อง ศิริโกะ
มองภาพเบื้องหน้าประหนึ่งกำลังดูละคร สีหน้านิ่งเฉยดังเดิม
แม้แต่คิ้วก็ไม่กระตุก เขาได้แต่นึกสงสัยว่าทำไมคนพวกนี้ถึง
อาละวาดหนักขนาดนี้

ท่ามกลางสถานการณ์โกลาหลมีเพียงตัวคนไข้ที่ก้มหน้า
เงียบ ๆ ทว่าสีหน้าซีดเผือด

ด้านนอกอากาศแจ่มใส แต่ลมพัดแรง พุกฮาระ มาชากาสี มองต้นพลันทรีพลิวไหวขณะสาวเท้ายาว ๆ ไปบนโถงทางเดิน เขาตัวสูง ร่างกำยำ ผิวเกรียมแดดดูสุขภาพดี ใบหน้าคมสัน และมีดวงตาที่สะท้อนความมุ่งมั่นอันแรงกล้า เขาพยักหน้า ทักทายพนักงานโรงพยาบาลและคนไข้ที่เดินสวนกันเป็นครั้งคราว พลังเดินตรงไปเรื่อย ๆ

“คุณไม่เข้าใจจิตใจคนอื่นเลย! เราจะไม่มาโรงพยาบาล พรรคนี้้อีกแล้ว!”

จู่ ๆ ก็มีเสียงเอ็ดตะโรดังขึ้น พุกฮาระจึงหันไปมองและเห็นคนกลุ่มหนึ่งพุ่งตัวออกมาจากห้องให้คำปรึกษาด้านทิศเหนือ พวกเขาหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ หญิงคนหนึ่งเอามือปิดหน้า ร้องให้พุ่มพ่าย พลังเกาะไหล่ชายคนหนึ่งเอาไว้เพื่อพยุงระหว่างเดิน

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” พุกฮาระวิ่งเข้าไปถาม

ฝ่ายหญิงสะดุ้งเมื่อเห็นชายร่างใหญ่เดินใกล้เข้ามา แต่พอเห็นป้ายชื่อบนหน้าอกเขียนว่า “ศัลยแพทย์พุกฮาระ มาชากาสี” เธอจึงพูดพร้อมพุ่งเข้ามาเกาะตัวเขาไว้

“คุณหมอในโรงพยาบาลคุณบอกว่าสามีฉันจะตาย”

“ว่ายังไงนะครับ”

“เขาเอาแต่บอกว่าสามีฉันจะตาย ฟังแบบนี้แล้วคนไข้ จะหายป่วยได้อย่างไร ถ้าถูกหมอละทิ้ง พวกเราก็ไม่รู้จะไปพึ่งพาใครได้ พวกคุณคิดจะทอดทิ้งคนไข้ที่กำลังทุกข์ทรมานหรือคะ”

“ใจเย็น ๆ ก่อนครับ เอ๋อ...คุณคือคุณฮาซิดะที่เข้ามา
รักษาในแผนกอายุรกรรมโรคเลือดใช่ไหมครับ ตอนนี้น่าจะ
รับการรักษาด้วยยาเคมีบำบัดรอบที่หนึ่งอยู่สินะครับ”

ฟูกุฮาระพูดพลางโอบเธอเอาไว้ขณะหันไปมองคนไข้
“คุณทราบด้วยหรือครับ”

ลูกชายของฮาซิดะดูจะตกใจไม่น้อย ทั้งที่เพิ่งเจอกัน
แต่หมอคนนี้ก็กลับรู้จักอาการป่วยของพ่อ

“ผมเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาล เลยพยายาม
เก็บข้อมูลคนไข้ที่เข้ามาพักรักษาตัวที่นี่ให้ได้มากที่สุดนะครับ”

“รองผู้อำนวยการ...”

ฟูกุฮาระดูยังงังก็อายุสามสิบต้น ๆ อีกฝ่ายคงคิดว่าเขา
ดูหนุ่มเกินกว่าจะมาเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้

ลูกชายของฮาซิดะทำตาโตด้วยความมุงง

“จะว่าไปผมได้ยินมาว่ามีหมอแผนกศัลยกรรมของ
มุซาชิโนะชิจิจุจิที่มี ‘มือแห่งปาฏิหาริย์’ ช่วยรักษาคอนไซโรค
ร้ายแรงให้หายได้รายแล้วรายเล่าจนก้าวขึ้นเป็นรองผู้อำนวยการ
เป็นกรณีพิเศษ”

“ไม่หรือครับ ผมยังต้องเรียนรู้อีกมาก พ่อผมเป็น
ผู้อำนวยการโรงพยาบาลนี้ เขาคงอยากให้ผมเข้ามาเรียนรู้
งานเร็ว ๆ นะครับ ที่สำคัญต้องขอโทษที่คนของเราทำให้คุณ
เดือดร้อนนะครับ ขอคุยด้วยเดี๋ยวนี้เลยได้ไหมครับ...นี่เธอ
ช่วยเรียกหมอเจ้าของไข้ให้หน่อยสิ อากาโซโนะ แผนก
อายุรกรรมโรคเลือด”

ฟูกุฮาระพูดกับพยาบาลซึ่งเดินผ่านมา ก่อนจะให้ฮาชิตะ
เกาะไหล่แล้วพาเดินไปนั่งเก้าอี้รถเข็น พยาบาลพยักหน้าแล้ว
ก้าวฉับ ๆ เข้าไปในเคาน์เตอร์

ฟูกุฮาระลุกขึ้น รูปร่างเขาสูงใหญ่จนฮาชิตะต้องแหงน
หน้ามอง ดูแล้วพึงพาได้

“ผมจะเข้าไปในห้องให้คำปรึกษาด้วยครับ ผมอยู่แผนก
ศัลยกรรม คนละสายงานก็จริง แต่อาจจะพอช่วยอะไรได้บ้าง
ขอให้ผมได้ร่วมต่อสู้กับโรคร้ายไปกับคุณด้วยนะครับ”

ดวงตาเปี่ยมด้วยความมุ่งมั่นแรงกล้าจ้องไปยังฮาชิตะ

“คุณฮาชิตะอย่ายอมแพ้ นะครับ ในฐานะหมอผมเห็น
ปาฏิหาริย์เกิดขึ้นต่อหน้ามาเยอะ ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นครับ
ไม่ใช่สิ เรายาร่วมกันทำให้มันเกิดขึ้นนะครับ”

ประตูด้านหลังเปิดออก

คิริโกะ ซุกิเดินออกมาจากห้องให้คำปรึกษาพร้อมหนึบ
เอกสารไว้ได้รักรั้ว เขามองฮาชิตะบนเก้าอี้รถเข็น ครอบครว
ของชายชรา และฟูกุฮาระแวบหนึ่ง

“รักษาสุขภาพด้วยนะครับ”

คิริโกะพูดแค่นั้นก่อนหมุนตัวเดินจากไปตามโถงทางเดิน
เสียงฝีเท้าก้าวเป็นจังหวะสม่ำเสมอตรงเป๊ะประหนึ่งนาฬิกา
ลูกตุ้มดังห่างออกไป

ภรรยาของฮาชิตะชี้แผ่นหลังของอีกฝ่ายแล้วพูดด้วย
น้ำเสียงสะอื้น

“คนโน้นคะที่พูดจาโหดร้ายใส่เรา”

“ต้องขอประทานโทษด้วยอีกครั้งนะคะ”

“เขาเป็นหมอมะอะไรกันครับ”

สีหน้าฟุคุฮาระคล้ายกำลังเคี้ยวแมลงรสมในปากขณะ

พูด

“ศิริโกะ ชูจิจากแผนกโรคผิวหนังเป็นหมอเจ้าปัญหา
ในโรงพยาบาลเราครับ”

บทที่หนึ่ง

—
ความตาย

ของพนักงานบริษัทคนหนึ่ง

SAMPLE

วันที่ 12 สิงหาคม

ก่อนหน้านี้ ฮามายามะ ยูโงะ ใช้ชีวิตแบบที่ไม่เคยข้องเกี่ยวกับโรงพยาบาลมาตลอด ดังนั้นโรงพยาบาลจึงเป็นเสมือนโลกอีกใบหนึ่งที่เขาไม่รู้จักรึ มีคนมากมายนั่งอยู่ในห้องพักคอยกว้างขวางประหนึ่งห้างสรรพสินค้า

ไม่ชอบรอนาน ๆ เลย อยากให้เสร็จเร็ว ๆ จะได้กลับไปทำงานต่อ

เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องเดินไปทางไหนจึงจะไปถึงแผนกอายุรกรรมโรคเลือด เขาดูแผนผังในโรงพยาบาลหลายครั้งแล้ว ขึ้นบันไดเลื่อน กล่องสี่เหลี่ยมสีขาวเคลื่อนตัวไปตามรางซึ่งติดไว้บนเพดาน ขนส่งไปบันที่กอาคารมั้ง ทุกอย่างที่นี่ดูแปลกตา ฮามายามะกวาดตามองไปทั่วบริเวณ ปกคอเสื้อจั๊ตสีขาวซักรีดเสร็จใหม่ ๆ ขนกับต้นคอ การได้สัมผัสปกเสื้อแข็ง ๆ ทำให้รู้สึกดี

เขาเข้าไปในห้องตรวจเมื่อถูกเรียกชื่อ

“ขอความกรุณาด้วยครับ”

มีเตียงกับเก้าอี้สำหรับคนไข้หนึ่งตัว กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจาง ๆ ลอยมาเตะจมูก แพทย์หนุ่มสวมเสื้อกาวน์นั่งมองหน้าฮามายามะ ตาเขาลีเก้จนดูไม่เข้ากับใบหน้าใหญ่ ฮามายามะไม่แน่ใจว่ามันเป็นภาพลวงตาซึ่งเกิดจากการที่เจ้าตัวสวมแว่นตาครอบดำเลนส์หนาเตอะ หรือเป็นเพราะคิ้วดำหนาโดดเด่นบนเครื่องหน้ากันแน่ ป้ายบนหน้าอกระบุชื่อ “อากาไซโนะ”

จะบอกว่าหล่อเหลาคงไม่ได้ แต่ดูทำทางเป็นคนชื่อตรง ฮามายามะที่กักตัวเอง

“ผลการตรวจออกมาแล้ว” อากาไซโนะขยับริมฝีปากหนาอย่างลำบาก เสียงพูดเบา ๆ หลุดออกมา “คุณเป็นลูคีเมียครับ”

“หา”

เสียบกันไปครู่หนึ่ง

ด้านนอกอากาศแจ่มใสและสว่างเจิดจ้าทำเอาแสงตาเงาแมกไม่ริมถนนเป็นเส้นตัดกัน อีกทั้งมีสีส้มสวยงาม เสียงจักจั่นดังก้องเข้ามาในอาคาร แค่นึกได้ยีนก็แทบเหงื่อไหลแล้ว ฮามายามะจ้องหน้าหมอบ ทำทางยังอึ้งอยู่

“คุณฮามายามะทำงานบริษัทไซโใหม่ครับ” อากาไซโนะยกแว่นสายตารขึ้น

“อ้อ ไซโครับ วันนี้เดียวจะมีประชุมที่บริษัทลูกค้าด้วยครับ”

“งั้นขอโทษด้วยนะ คุณช่วยกลางงานได้ไหมครับ เข้ารับการรักษาทันทีเลยดีกว่า โชคดีที่เรามีห้องว่างอยู่พอดี จะได้ให้คุณเข้าไปใช้เลย”

“เดี๋ยว นะครับ เข้ารับการรักษาทันทีเลยเหวอ ครับ”

อากาศในะพยักหน้าแทนคำตอบ

ฮายามะโน้มตัวไปข้างหน้าจนเก้าอึ้นเสียงดังแกร็ง

“แต่การนำเสนองานวันนี้ผมเตรียมล่วงหน้ามาสามเดือนแล้ว ถ้าจู่ ๆ ผมขาดประชุมคงไม่ได้เหวอ ขอเวลาแค่ไม่กี่วันไม่สิ แคว้นนี้วันเดียวไม่ได้เหวอครับ เอาเข้าไปกินหรือให้ยาทางสายน้ำเกลือก่อนได้ไหมครับ”

“เอ่อ...โรคนี้ถ้าปล่อยเอาไว้ อาจถึงตายได้ภายในไม่กี่วันนะครับ”

“ว่าไงนะ”

“ฟังหมอให้ดีนะครับ ถ้าฝืนทำงาน คุณอาจจะตายวันนี้เลยก็ได้ นี่หมอมไม่ได้พูดเกินจริงนะครับ คุณอยู่ในภาวะอันตรายจริง ๆ”

“แต่...แต่ผมไม่เห็นรู้สึกกว่าอาการแย่นขนาดนั้นเลยนี่ครับ”

“อืม...”

อากาศในะก้มมองมือคล้ายลำบากใจ ก่อนยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้อีกฝ่ายดู

“ถ้าคุณจะยื่นกรานแบบนั้นก็เชิญกลับไปทำงานตาม
ความรับผิดชอบได้ครับ แต่ต้องรบกวนให้คุณช่วยเซ็นชื่อใน
เอกสารยินยอมรับทราบความเสี่ยงก่อน ตกลงไหมครับ”

“เอกสารยินยอมเหรอครับ”

ฮามายามะมองเอกสารกับอากาศในะสลับกัน

เราเนี่ยจะตายวันนี้ เป็นไปได้เหรอที่เราจะเป็นโรคร้าย
ไม่อยากจะเชื่อเลย แต่เมื่อสังเกตเห็นว่าดวงตาของอากาศในะ
ฉายแววจริงจัง ฮามายามะถึงกับเข่าอ่อน

เราจะเป็นยังไงต่อไปเนี่ย...

เขานั่งเหมะบนเก้าอี้และเงยหน้ามอง “คุณ...คุณหมอ
ผมควรทำยังไงดีครับ”

“ไม่เป็นไรครับ มีวิธีรักษาอยู่ อันดับแรกหมอจะใส่ท่อ
ที่เรียกว่าสายสวนหลอดเลือดดำส่วนกลางเข้าไปที่บริเวณนี้”

อากาศในะชี้บริเวณระหว่างคอกับกระดูกไหปลาร้าแล้ว
พูดต่อ

“หมอจะให้ยาที่เรียกว่ายาเคมีบำบัดผ่านสายเพื่อเข้าไป
ฆ่าเซลล์มะเร็ง คุณน่าจะต้องอยู่ในโรงพยาบาลประมาณ
สองเดือนกว่า ๆ ครับ”

“สองเดือน นานขนาดนั้นเลยเหรอครับ”

“ครับ แต่ไม่ต้องห่วงนะ เพราะตอนนี้ลูคีเมียเป็นโรคที่
รักษาได้แล้ว เราพยายามรักษาให้หายขาดไปด้วยกันนะครับ”